

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α' ΑΘΗΝΩΝ

18 Φεβρουαρίου 2021

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς:

Την Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων, κ. Νίκη Κεραμέως

Θέμα: «Αναπληρωτές Εκπαιδευτικοί Θεατρικής Αγωγής»

Κυρία Υπουργέ,

Πρόσφατα γίναμε αποδέκτες της κάτωθι επιστολής από τους Αναπληρωτές Εκπαιδευτικούς Θεατρικής Αγωγής της Α/θμιας Διεύθυνσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης οι οποίοι περιγράφουν εκτενώς την αδικία που υφίσταται ο κλάδος τους ενόψει των δυσσιώνων εξελίξεων των μνημονιακών ετών όπως: περικοπή του μαθήματός από την Ε' και Στ' Δημοτικού, αδικαιολόγητη «εξαφάνιση» των κενών λίγο πριν την τοποθέτηση των αναπληρωτών, άδικες και παράτυπες τοποθετήσεις, αποκλεισμό από την Ειδική Αγωγή, πύξ λαξ εκδίωξη των Τεχνών από τη Β/θμια Εκπαίδευση και μη θέσπιση οργανικών θέσεων για τον κλάδο. Το περιεχόμενο της επιστολής έχει ως εξής:

«Αγαπητές κυρίες,αγαπητοί κύριοι, Είμαστε οι Αναπληρωτές Εκπαιδευτικοί Θεατρικής Αγωγής της Α/θμιας Διεύθυνσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης. Αναπληρώνουμε σταθερά τα τελευταία χρόνια τον εαυτό μας, πολύ συχνά και στα ίδια σχολεία, επί σειρά ετών. Είμαστε φίλοι, συνάδελφοι, γονείς, οι θεατρολόγοι των παιδιών σας. Αυτό που ίσως δεν ξέρετε είναι ότι είμαστε κοντά 20 χρόνια Αναπληρωτές! Τα τελευταία πέντε, σχεδόν, χρόνια γινόμαστε μάρτυρες δυσσιώνων εξελίξεων και θλιβερών γεγονότων: περικοπή του μαθήματός μας από την Ε' και Στ' Δημοτικού, αδικαιολόγητη «εξαφάνιση» των κενών λίγο πριν την τοποθέτηση των αναπληρωτών, άδικες και παράτυπες τοποθετήσεις, αποκλεισμό από την Ειδική Αγωγή, πύξ λαξ εκδίωξη των Τεχνών από τη Β/θμια Εκπαίδευση. Πώς μπορεί να είναι κάποιος αισιόδοξος μετά από τόσα απανωτά χτυπήματα; Καμία αισιόδοξία δεν μπορούμε να διατηρήσουμε. Ούτε για την επαγγελματική μας σταδιοδρομία (πολλώ μάλλον για την επαγγελματική μας αποκατάσταση) ούτε για το χαρακτήρα που τείνει να αποκτήσει αυτό που ονομάζουν «το σχολείο του 21ου αιώνα». Αλήθεια, αυτό είναι το όραμα; Ένα σχολείο ορφανεμένο από την Τέχνη; Τη στιγμή που άλλα, σύγχρονα εκπαιδευτικά συστήματα θέτουν την Τέχνη βασικό κορμό και άξονα της εκπαιδευτικής διαδικασίας; Αν ένας μαθητής ή μια μαθήτριά δεν έχει έρθει σε επαφή με αυτόν τον μαγικό κόσμο της Τέχνης λόγω οικονομικών, κοινωνικών, πολιτισμικών δυσκολιών, δεν πρέπει το σχολείο να τον/την μνήσει στα απίστευτα μονοπλάτια της Φαντασίας και της Δημιουργίας; Οι μαθητές μας είναι ενθουσιασμένοι κάθε φορά που μας βλέπουν να μπαίνουμε στην τάξη τους. Όχι γιατί το μάθημα μας είναι «εύκολο» και λιγότερο «σοβαρό» ή «σημαντικό» από τη Γλώσσα και τα Μαθηματικά. Αλλά γιατί στο μάθημα του Θεάτρου έχουμε μάθει να ακούμε τους μαθητές μας. Τους δίνουμε βήμα να μιλήσουν, να δράσουν, να εκφραστούν χωρίς να τους βομβαρδίζουμε με το 'σωστό' και το 'λάθος'. Μέσα από αυτήν τη διαδικασία μαθαίνουμε όλοι μαζί να αγαπάμε τον συμμαθητή και τη συμμαθήτριά μας, τον συνάνθρωπο μας και τον

εαυτό μας. Και όταν αγαπάμε, σεβόμαστε. Όταν σεβόμαστε, συνεργαζόμαστε και χτίζουμε μαζί κάτι καλύτερο για το μέλλον. Οι περισσότεροι καταθέτουμε ένα κομμάτι της ψυχής μας στην τάξη. Αλλά, ευτυχώς, παίρνουμε ανταμοιβή. Μια ζωγραφιά, ένα χαμόγελο, μια αγκαλιά (ναι, ναι, και εν μέσω Covid!!!). Δυστυχώς, όμως, στερούμαστε απαντήσεων όταν οι μαθητές μάς ρωτάνε: «Γιατί, κυρία, έχουμε μόνο μια φορά την εβδομάδα;», «Γιατί, κυρία, φέτος δεν έχουμε Θεατρική Αγωγή;» (αυτό οι μαθητές της Ε' & Στ'), «Γιατί, κυρία, δεν θα έχουμε Θέατρο (Μουσική, Εικαστικά) στο Γυμνάσιο;». Δεν έχουμε εμείς τις απαντήσεις. Αντίθετα, έχουμε κι εμείς πολλές απορίες: «Γιατί αντιμετωπίζομαστε ως οι πληβείοι του εκπαιδευτικού συστήματος;», «Γιατί δεν τυχάνουμε μιας πιο αξιοπρεπούς συμπεριφοράς;», «Γιατί δεν δημιουργούνται οργανικές θέσεις για τα τόσες χιλιάδες κενά που υπάρχουν σε όλη την επικράτεια;», «Γιατί η εκπαίδευση μπαίνει στο τεφτέρι του μπλακάλη «έσοδα-έξοδα» και βγαίνει πάντα με έλλειμμα;». Έχουμε γίνει ο Εστραγκόν κι ο Βλαντιμίρ και «Περιμένουμε τον Γκοντό». Τι παραπάνω, δηλαδή, από μια δίκαιη και ισότιμη αντιμετώπιση από την ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, στο οποίο, μάλιστα, υπηρετούμε περισσότερα χρόνια από τον εκάστοτε Υπουργό Παιδείας; Κι αν κάποιος νομίζει ότι τα σεμινάρια των 10, 20, 100 ωρών καθιστούν τον οποιοδήποτε ικανό και άξιο να διδάξει Τέχνη, κάνουν λάθος. Η επαφή με την οποιαδήποτε μορφή Τέχνης είναι μια δια βίου ζύμωση και όχι ένας μπλακάλικος τρόπος να καλυφτούν τα κενά από το πλεονάζον προσωπικό.

Με την παρούσα επιστολή μας • **αιτούμαστε την άμεση θέσπιση οργανικών θέσεων για τον κλάδο μας.** • **ζητάμε ισοκατανομή των θέσεων στις αναμενόμενες προσλήψεις, όχι μόνο για τον δικό μας, αλλά για όλους τους κλάδους, ώστε κανένας συνάδελφος εκπαιδευτικός να μην αδικηθεί από λοιπούς τρόπους κατανομής των οργανικών θέσεων.** • **Αιτούμαστε η διδασκαλία του αιτήματός μας να γίνεται ΜΟΝΟ από εκπαιδευτικούς κλάδου ΠΕ91, καθώς είμαστε οι μόνοι πλήρως επιστημονικά καταρτισμένοι για τη διδασκαλία του μαθήματος της Θεατρικής Αγωγής.** Ευελπιστούμε να αποδεσμευτούμε γρήγορα από το άχρονο τοπίο του Μπέκετ και οι αρμόδιοι να πάψουν να παριστάνουν εσαεί τον Γκοντό»

Κατόπιν των ανωτέρω ερωτάσθε,

Ποια από τα εύλογα μέτρα που αιτούνται οι Αναπληρωτές Εκπαιδευτικοί Θεατρικής Αγωγής της Α/θμιας Διεύθυνσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης προτίθεστε, και πότε, να λάβετε με σκοπό την στήριξη και ενίσχυση του κλάδου και ώστε να προωθηθεί η καλλιτεχνική και αισθητική αγωγή των μαθητών η οποία υπονομεύεται εξόφθαλμα;

Η ερωτώσα Βουλευτής

Αγγελική Αδαμοπούλου
Βουλευτής Α' Αθηνών, ΜΕΡΑ25